

Folketing har al mulig Opfordring til at støtte Justitsministeren i det Forsøg, han nu gør paa at faa tilvejebragt en Retsreform paa det her givne Grundlag. Jeg er ganske enig i, hvad den højtærede Justitsminister har sagt om, at Hovedpunktet i Modsætningen mellem Landstinget og Folketinget er nu som i 1906 og de foregaaende Aar Spørgsmaalet om, hvorledes Nævningerne skulle udtages, og jeg er ogsaa enig med Justitsministeren i, at der kun kan komme Overenskomst derved, at man fra de forskellige Sider bøjer sig henimod hverandre. Det maa beklages, at der i dette Øjeblik ikke foreligger noget egentligt Holdepunkt for, at en saadan Tilnærmelse kan finde Sted fra Landstingets Side, men jeg tror, det er i højeste Grad ønskeligt at undersøge og snarest mulig at komme til Klarhed over, om ogsaa dette Forsøg paa en meget omfattende og paa mange Punkter saare radikal Forandring — for det er det jo — af Retsplejen skal mislykkes, eller om det kan lykkes.

Den eneste Realitetsbehandling, jeg som Medlem af dette Ting har deltaget i tidligere vedrørende Proceskommissionens Lovforslag, var, at jeg sammen med en Del andre Medlemmer her af Tinget, navnlig Medlemmer af Gaardmandsstanden, i Aaret 1903—04 fremsatte Forslag om visse Ændringer — Ændringer, som altsaa ikke havde været fremme før — af ikke blot Proceskommissionens Forslag, men ogsaa af det Forslag, Folketinget tidligere havde vedtaget. Disse Ændringsforslag havde een fælles Tendens, det var den at gøre Inddrivelse af Gæld billigere. Det var et af de Punkter, jeg i min Virksomhed som Dommer havde følt som en Anstødssten ved den bestaaende Retspleje, at Inddrivelsen af smaa Gældsfordringer er saa bekostelig, at Omkostningerne meget vel kunne løbe op til betydelig mere end det, Fordringen udgør. Det var et Spørgsmaal, som jeg havde været med til at drage frem ved forskellige Underdommermøder, hvor jeg havde faaet fuldstændig Tilslutning, og det fandt ogsaa Øre i dette Ting. Men man ønskede den Gang ikke, at disse ny Punkter skulde bringes ind i Sagen. Nu har man ved den Behandling, der har fundet Sted i det høje Landsting, været opmærksom paa, at der i sin Tid var fremkommet saadanne Ændringsforslag. Jeg har Grund til at tro, at den højtærede Justitsminister har henhædet Opmærksomheden derpaa, og derfor er jeg ham i høj Grad forbunden. Det

har ogsaa ført til, at man paa nogle Punkter har taget Hensyn til de Tanker, der den Gang blev fremførte.

Jeg skal ikke gaa i Detailler her, men blot nævne, at man er gaaet ind paa og fuldstændig har optaget den Bestemmelse, at den, der har en Sag at føre eller bringe for Forligskommissionen, skal kunne forlange, at Forligskommissæren skal udfærdige Klage, naar vedkommende ikke selv kan gøre det, mod en ringe Kendelse af 50 Øre, og der tilstilles ved Justitsministerens Foranstaltning Forligskommissionerne Blanketter til Forligsindkaldelser. Øjemedet hermed er at spare Klageren for at gaa til Sagfører, forinden Sagen bringes ind for Forligskommissionen. For øvrigt er der ogsaa paa anden Maade i Lovforslaget sørget for den ubemidlede Part, idet der er givet Regler om, at Sagførere, der antages til Udførelsen af beneficerede Sager, ere pligtige til for ubemidlede at afatte Besværinger, Stævninger o. s. v. Et andet Punkt, hvor der er taget Hensyn til det af flere Medlemmer af dette Ting i 1903—04 fremdragne, er det, at naar en Sag skal ind for Underretten, og Klageren er ubemidlet, skal han kunne forlange, at Retten affatter Stævningen for ham. Det er noget, Retten allerede nu skal gøre i mindre Gældssager. Saaledes som Forslaget er taget op af det andet Ting, er det begrænset noget, idet det ligesom Bestemmelsen om, at Forligsmægleren skal affatte Klage, er begrænset til Gældsfordringer, men det er dog altsaa det store Flertal af Tilfælde, hvor det er taget op.

Ogsaa med Hensyn til Udgifterne ved Arrestforretninger er der af det andet Ting taget noget Hensyn til de Ændringer, der den Gang vare fremsatte. Naar den, hos hvem Arresten er foretaget, oplyser, at der ingen Grund var til at foretage et saadant særegent Skridt, skal ikke han, men den, som har ladet Arrestforretningen foretage, betale denne. Arrestforretning er noget, som kan benyttes paa en chikanøs Maade, og det er derfor ønskeligt, at den, der foretager en Arrestforretning, ved, at naar han gør det uden rimelig Grund i Forholdene, kan han selv faa Løjlighed til at betale de efter Omstæn-

Rettelse.

Sp. 7089, L. 26 f. n.: „Efteraaret 1907“, læs: „Efteraaret 1901“.